

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 12 grudnia 2007 r. *

W sprawie T-86/05

K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG, z siedzibą w Weilheim (Niemcy),
reprezentowana przez adwokatów D. Spohn oraz A. Kockläunera,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), reprezentowanemu przez G. Schneidera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą OHIM były:

Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, zamieszkała w Vila Nova de Gaia (Portugalia),

* Język postępowania: niemiecki.

Cláudia Couto Simões, zamieszkała w Vila Nova de Gaia,

Marly Lima Jatobá, zamieszkała w Vila Nova de Gaia,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 grudnia 2004 r. (sprawa R 328/2004-1), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG a Natálią Cristiną Lopes de Almeida Cunha, Cláudią Couto Simões i Marly Limą Jatobą,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: A.W.H. Meij, pełniący obowiązki prezesa, I. Pelikánová i S. Papasavvas,
sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2005 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 23 czerwca 2005 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 czerwca 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 16 sierpnia 2000 r., na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późniejszymi zmianami, Natália Cristina Lopes de Almeida Cunha, Cláudia Couto Simões i Marly Lima Jatobá złożyły w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie odtworzonego poniżej graficznego wspólnotowego znaku towarowego.

CORPO
Lima

- 2 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 18 i 25 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:
- „walizki; torebki; torby plażowe; torby podróżne; skrzynie ze skóry i z imitacji skóry; walizeczki podróżne (wyroby skórzane); etui na klucze (wyroby skórzane); aktówki; portmonetki nie z metali szlachetnych”, należące do klasy 18;

 - „ubrania, w szczególności stroje plażowe i sportowe; obuwie, w szczególności obuwie plażowe i sportowe; okrycia głowy”, należące do klasy 25.
- 3 Zgłoszenie znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 33/2001 z dnia 9 kwietnia 2001 r.
- 4 W dniu 4 lipca 2001 r. skarżąca wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w oparciu o art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Sprzeciw został skierowany przeciwko towarom należącym do klasy 25.

5 Sprzeciw został uzasadniony istnieniem następujących wcześniejszych znaków towarowych (zwanych dalej „wcześniejszymi znakami towarowymi”):

— niemiecki słowny znak towarowy nr 1 173 609, LIVRE, zgłoszony w dniu 23 marca 1990 r., zarejestrowany w dniu 5 marca 1991 r. i przedłużony ze skutkiem od dnia 24 marca 2000 r., określający „odzież i obuwie” należące do klasy 25;

— międzynarodowy słowny znak towarowy nr 568 850, LIVRE, zgłoszony w dniu 27 marca 1991 r. i zarejestrowany w dniu 3 czerwca 1991 r., wywołujący skutki w Austrii, we Francji, we Włoszech i określający „odzież i obuwie” należące do klasy 25.

6 Na wniosek zgłaszających wspólnotowy znak towarowy z dnia 19 kwietnia 2002 r. OHIM wyznaczył skarżącej, pismem z dnia 8 maja 2002 r., termin upływający w dniu 9 lipca 2002 r. do dowiedzenia używania wcześniejszych znaków towarowych na podstawie art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 oraz zasady 20 ust. 4 i zasady 22 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1) w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

7 W dniu 9 lipca 2002 r. pełnomocnik skarżącej przedstawił o godzinie 16.56 za pośrednictwem faksu wnioski o przedłużenie terminu do dnia 9 września 2002 r. Wniosek ten został uzasadniony następująco:

„Niestety nie uzyskaliśmy jeszcze dokumentów koniecznych do dowiedzenia używania wcześniejszego znaku towarowego, niemniej jednak przypomnimy wnoszącej sprzeciw, by jak najszybciej je udostępniła. Z tego względu wnosimy o przedłużenie tego terminu”.

- 8 Pismem z dnia 15 lipca 2002 r. OHIM poinformował skarżącą, że nie uwzględni jej wniosku o przedłużenie terminu, ponieważ przedstawione przez nią względy nie wskazują na zaistnienie szczególnych i nieprzewidzianych okoliczności.
- 9 W dniu 6 września 2002 r. skarżąca przedstawiła jednak OHIM rozmaite dokumenty w celu dowiedzenia używania wcześniejszych znaków towarowych. W dniu 9 września 2002 r. skarżąca zaprotestowała przeciwko odmowie przedłużenia terminu i wniosła o uwzględnienie dokumentów przedłożonych mimo upływu pierwotnie wyznaczonego terminu.
- 10 W dniu 11 października 2002 r. OHIM poinformował strony, że ani dokumenty przekazane w dniu 6 września 2002 r., ani uwagi z dnia 9 września 2002 r. nie zostaną uwzględnione.
- 11 Decyzją z dnia 2 marca 2004 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw skarżącej z powodu nieprzedstawienia dowodu używania wcześniejszych znaków towarowych.
- 12 W dniu 29 kwietnia 2004 r. skarżąca odwołała się od tej decyzji. W ramach odwołania podniosła, że zważywszy na praktykę OHIM w zakresie przedłużania terminów, mogła zasadnie uważać, iż w ramach tego postępowania za pierwszym razem termin zostanie przedłużony. Ponadto zwróciła ona uwagę, że osoba właściwa w spółce do złożenia oświadczenia pod przysięgą, stanowiącego jeden z dowodów używania wcześniejszych znaków towarowych, w chwili wygaśnięcia terminu znajdowała się w podróży.

13 Decyzją z dnia 7 grudnia 2004 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM oddaliła to odwołanie. W głównych zarzysach stwierdziła ona, że:

- zgodnie z zasadą 71 rozporządzenia nr 2868/95 OHIM może odrzucić wniosek o przedłużenie terminu, jeżeli okoliczności tego nie usprawiedliwiają; w niniejszej sprawie wniosek o przedłużenie terminu został złożony na kilka godzin przed upływem terminu i bez wskazania szczególnych przyczyn;

- uzasadnienie przedstawione po upływie terminu (nieobecność z powodu urlopu) nie stanowi ponadto szczególnej okoliczności i zdarzenie to można było przewidzieć przed upływem terminu;

- uwzględnienie przez Izbę Odwoławczą dokumentów przedstawionych po upływie terminu nie byłoby zasadne w świetle zasady 22 rozporządzenia nr 2868/95 w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia stanu faktycznego w niniejszej sprawie oraz w świetle dotyczącego jej orzecznictwa [wyroki Sądu: z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-388/00 Institut für Lernsysteme przeciwko OHIM — Educational Services (ELS), Rec. str. II-4301; z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-334/01 MFE Marienfelde przeciwko OHIM — Vétoquinol (Hipo-viton), Zb.Orz. str. II-2787].

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2006 r. prezes drugiej izby Sądu, po wysłuchaniu stron, zawiesił postępowanie do chwili rozstrzygnięcia sprawy C-29/05 P OHIM

przeciwko Kaul, w której wydano następnie wyrok z dnia 13 marca 2007 r., Zb.Orz. str. I-2213. W ramach środka organizacji postępowania strony zostały wezwane do przedstawienia na rozprawie uwag dotyczących konsekwencji, które w ich przekonaniu winny one były wyciągnąć w odniesieniu do niniejszej sprawy ze wspomnianego wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul.

15 Decyzją prezesa Sądu z dnia 21 marca 2007 r. A.W.H. Meij został wyznaczony na osobę pełniącą funkcje prezesa izby w zastępstwie J. Pirrunga, który nie mógł uczestniczyć w obradach, a S. Papasavvas został wyznaczony w celu uzupełnienia składu izby.

16 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

17 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 18 Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących odpowiednio błędnego zastosowania zasady 71 rozporządzenia nr 2868/95 w związku z zasadą 22 tego rozporządzenia, naruszenia obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 73 rozporządzenia nr 40/94, naruszenia art. 74 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, jak również naruszenia zasady dyspozycyjności oraz niektórych przepisów ogólnych wynikających z natury postępowania inter partes.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na błędnym zastosowaniu zasady 71 rozporządzenia nr 2868/95 w związku z zasadą 22 tego rozporządzenia

Argumenty stron

- 19 Skarżąca uważa, że wniosek o przedłużenie terminu do przedstawienia dowodu używania wcześniejszych znaków towarowych został złożony do Wydziału Sprzeciwów zgodnie z wymogami zasady 71 rozporządzenia nr 2868/95. Wniosek ten stanowił pierwszy wniosek o przedłużenie sformułowany w toku procedury i był on uzasadniony faktem, że środki dowodowe nie mogły zostać zgromadzone w wyznaczonym terminie. Ponadto wniosek ten wpłynął do OHIM przed upływem terminu, dokładniej w jego ostatnim dniu, a żadna zasada nie zabrania wnosić o przedłużenie terminu w jego ostatnim dniu. Jeżeli chodzi o uzasadnienie tego wniosku, skarżąca uważa je za wystarczające, aby po raz pierwszy przedłużyć termin, w szczególności z uwagi na to, że został on przedłożony w okresie urlopowym. Zauważa ona, że osoba odpowiedzialna za sprawy dotyczące znaków towarowych w ramach spółki była nieobecna ze względu na długotrwałą podróż i dlatego nie można było zgromadzić dokumentów poświadczających używanie wcześniejszych znaków towarowych. Ponadto twierdzi ona, że OHIM ma w zwyczaju uwzględniać pierwszy wniosek o przedłużenie terminu, nawet jeśli nie jest on szczegółowo uzasadniony.

- 20 Opierając się na brzmieniu zasady 71 rozporządzenia nr 2868/95, OHIM stwierdza, że okoliczności wskazane na poparcie wniosku o przedłużenie terminu muszą mieć charakter szczególny, by móc uzasadnić przedłużenie. Odsyła on w tym zakresie do wytycznych dotyczących postępowania przed nim, które zostały opublikowane na jego stronie internetowej, oraz do poszczególnych wersji językowych zasady 71 rozporządzenia nr 2868/95. Zdaniem OHIM przedstawione w niniejszym przypadku przez skarżącą przyczyny, zgodnie z którymi zgromadzenie środków dowodowych przed upływem terminu nie było możliwe, nie były niczym innym jak potwierdzeniem faktu, że termin nie mógł zostać dotrzymany, a zatem nie stanowiły uzasadnienia dla jego przedłużenia.

Ocena Sądu

- 21 Zasada 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że „[j]eżeli okoliczności to usprawiedliwiają, termin może zostać przedłużony przez [OHIM] na wniosek przedstawiony przez zainteresowaną stronę przed upływem wspomnianego terminu”. Wynika z niej, że przedłużenia terminu nie dokonuje się automatycznie, lecz jest ono uzależnione od mogących je uzasadnić okoliczności właściwych każdemu szczególnemu przypadkowi oraz od przedstawienia wniosku o przedłużenie terminu. Ma to szczególne znaczenie zwłaszcza w przypadku postępowania inter partes, w ramach którego korzyść przyznana jednej ze stron wiąże się zarazem z niekorzystnymi konsekwencjami dla drugiej ze stron. W takim przypadku OHIM musi zatem czuwać nad zachowaniem swojej bezstronności w stosunku do stron.
- 22 To strona, która wnosi o przedłużenie terminu, jest więc zobowiązana przedstawić okoliczności mogące je uzasadniać, gdyż wnosi ona o to przedłużenie we własnym interesie i w tym interesie może ono zostać przyznane. Ponadto w przypadku, w którym okoliczności te są — jak ma to miejsce w niniejszej sprawie — wynikiem działania strony wnoszącej o przedłużenie, to ona właśnie może jako jedyna udzielić OHIM użytecznych informacji na ich temat. W konsekwencji, aby Wydział Sprzeciwów mógł ocenić, czy zaistniały okoliczności uzasadniające ewentualne przedłużenie terminu, winny one zostać szczegółowo przedstawione we wniosku o jego przedłużenie.

23 W niniejszym przypadku skarżąca uzasadniła wniosek o przedłużenie terminu przy użyciu sformułowań zacytowanych w pkt 7 powyżej. Pełnomocnik skarżącej wyjaśnił zatem, że ta ostatnia nie przekazała mu jeszcze koniecznych dokumentów i zobowiązał się do przypomnienia jej, iż powinna ona tego dokonać szybko. Wskazał on zatem przyczynę, dla której on sam nie był w stanie przekazać OHIM w terminie dokumentów dowodzących używania wcześniejszych znaków towarowych. Natomiast nie przedstawił powodów, dla których skarżąca nie była w stanie jemu przekazać wspomnianych dokumentów. To jest właśnie informacja, której należało dostarczyć Wydziałowi Sprzeciwów, by mógł on ocenić, czy zaistniały okoliczności uzasadniające ewentualne przedłużenie terminu. Chociaż skarżąca wyjaśniła w piśmie z dnia 9 września 2002 r., że osoba zajmująca się tą sprawą w ramach spółki w chwili wygaśnięcia terminu znajdowała się w podróży, to należy wskazać — niezależnie od kwestii, czy okoliczność taka wystarczy, by uzasadnić przedłużenie terminu — że wyjaśnienie to dotarło do OHIM w dwa miesiące po wniosku o przedłużenie terminu, który został złożony w dniu wygaśnięcia tego terminu. Należy zatem stwierdzić, że we wniosku o przedłużenie terminu skarżąca nie wskazała przyczyn, dla których przedłużenie to było konieczne. W konsekwencji uzasadnienie przedstawione przez skarżącą we wniosku nie spełniało przypomnianych powyżej wymogów zasady 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95.

24 W odniesieniu do spostrzeżenia skarżącej, że zgodnie z utrwaloną praktyką OHIM pierwsze przedłużenie terminu następuje automatycznie na podstawie zwykłego wniosku niezawierającego szczegółowego uzasadnienia, wystarczy wskazać, że skarżąca nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu, który mógłby wykazać istnienie takiej praktyki.

25 Należy zatem stwierdzić, że odmawiając przedłużenia wyznaczonego terminu, Wydział Sprzeciwów prawidłowo zastosował zasadę 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95. Wynika z tego, że pierwszy zarzut skarżącej należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 73 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

- ²⁶ Skarżąca zwraca uwagę, że ani pierwsza, ani druga instancja OHIM nie wskazały motywów, które umożliwiłyby jej zrozumienie przyczyn, dla których jej wnioski o przedłużenie terminu wyznaczonego do przedstawienia dowodów używania wcześniejszych znaków towarowych został odrzucony, oraz że OHIM naruszył w ten sposób art. 73 rozporządzenia nr 40/94. Artykuł 73 rozporządzenia nr 40/94 wymaga jej zdaniem, by przyczyny, dla których wyjaśnienia zawarte we wniosku zostały uznane za niespełniające wymogów prawnych, były precyzyjne. Zwykle twierdzenie, że względy wskazane na poparcie wniosku o przedłużenie terminu nie są wystarczalne, nie spełnia tego wymogu.
- ²⁷ OHIM podnosi, że w przypadku gdy zainteresowana strona nie uzasadnia swego wniosku o przedłużenie terminu, nie przedstawiając okoliczności o charakterze szczególnym, stwierdzenie braku jakiegokolwiek uzasadnienia wystarczy jako uzasadnienie odrzucenia tego wniosku.

Ocena Sądu

- ²⁸ Na wstępie należy stwierdzić, że z uwagi na to, iż w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza ograniczyła się do utrzymania w mocy dokonanej przez Wydział Sprzeciwów odmowy przedłużenia terminu wyznaczonego do przedstawienia dowodów używania wcześniejszych znaków towarowych, drugi zarzut winien zostać rozpatrzony w świetle uzasadnienia tej odmowy przedstawionego przez Wydział Sprzeciwów.

- 29 Ponadto w zakresie obowiązku uzasadnienia należy przypomnieć, że na podstawie art. 73 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94 decyzje OHIM zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Obowiązek ten ma taki sam zakres jak w przypadku obowiązku ustanowionego na mocy art. 253 WE. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że obowiązek uzasadnienia decyzji indywidualnych zmierza do osiągnięcia dwojakiego celu. Pierwszy z nich polega na umożliwieniu zainteresowanym zapoznania się z motywami wydania danego aktu, tak by mieli oni możliwość obrony swoich praw. Drugim celem jest umożliwienie sądowi wspólnotowemu przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem decyzji [wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-350/88 Delacre i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-395, pkt 15; wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-124/02 i T-156/02 Sunrider przeciwko OHIM — Vitakraft-Werke Wührmann i Friesland Brands (VITATASTE i METABALANCE 44), Rec. str. II-1149, pkt 72].
- 30 W niniejszej sprawie pismem z dnia 15 lipca 2002 r. Wydział Sprzeciwów uzasadnił odmowę przedłużenia terminu w następujący sposób:

„Państwa wnioski o przedłużenie terminu wniesione w dniu 9 lipca 2002 r. nie zostały uwzględnione przez OHIM, ponieważ względy, które państwo przedstawili, nie uzasadniają przedłużenia terminu.

Zgodnie z zasadą 71 [ust. 1] rozporządzenia [nr 2868/95] terminy są przedłużane wyłącznie w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających takie przedłużenie. Mieli państwo dwa miesiące na przedstawienie żądanych dowodów używania. Zdaniem OHIM termin ten był wystarczający. Przedłużenie terminu można by dopuścić jedynie w przypadku zaistnienia szczególnych i nieprzewidzianych okoliczności”.

- 31 Z pisma tego wynika, że Wydział Sprzeciwów uznał, iż względy przedstawione przez skarżącą na poparcie wniosku o przedłużenie terminu nie wskazywały na okoliczności uzasadniające takie przedłużenie oraz że wobec braku takich okoliczności nie było ono możliwe.
- 32 Z uwagi na stwierdzony w pkt 23 powyżej fakt, że wniosek o przedłużenie terminu nie zawierał uzasadnienia spełniającego wymogi zasady 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, skarżąca nie może zarzucać OHIM, iż ten nie wyjaśnił, dlaczego okoliczności zaistniałe w niniejszej sprawie — których skarżąca nie wskazała — nie uzasadniały przedłużenia terminu. Decyzja odmowna mogła zatem ograniczać się do stwierdzenia braku względów mogących uzasadniać przedłużenie terminu, co wystarczyło, by umożliwić skarżącej zapoznanie się z motywami odrzucenia jej wniosku.
- 33 Wynika z tego, że drugi zarzut skarżącej należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów trzeciego i czwartego, opartych na naruszeniu art. 74 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 40/94

- 34 Ponieważ przepisy, na których naruszenie powołano się w ramach zarzutów trzeciego i czwartego, są ze sobą ściśle związane, te dwa zarzuty winny zostać rozpoznane łącznie.

Argumenty stron

35 W swych pismach procesowych skarżąca podnosi, że OHIM powinien być, zgodnie z zasadą ciągłości funkcjonalnej rozwiniętą przez Sąd w ramach stosowania art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, wziąć pod uwagę dowody używania wcześniejszych znaków towarowych przedstawione przez nią w dniu 6 września 2002 r. Uważa ona, że Izba Odwoławcza powinna opierać swe decyzje na całości zarzutów i wniosków przedstawionych przez stronę skarżącą zarówno w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, jak i w postępowaniu odwoławczym.

36 Na rozprawie skarżąca przyznała, że art. 74 rozporządzenia nr 40/94 nie przyznaje jej prawa do żądania, by dokumenty przedstawione przez nią w dniu 6 września 2002 r. zostały uwzględnione, nie odstąpiła ona jednak formalnie od zarzutu trzeciego.

37 Ponadto skarżąca podnosi, że zgodnie z wykładnią art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 dokonaną przez Trybunał w wyżej wymienionym wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul Izba Odwoławcza dysponuje w kwestii uwzględnienia wspomnianych dokumentów zakresem swobodnego uznania. Uważa ona, że w wyniku nieuwzględnienia dowodów używania wcześniejszych znaków towarowych przedstawionych po upływie terminu w dniu 6 września 2002 r. OHIM nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku skorzystania z przysługujących mu na podstawie tego przepisu uprawnień dyskrecyjnych. W istocie, zdaniem skarżącej, z zaskarżonej decyzji nie wynika, by Izba Odwoławcza skorzystała z tych uprawnień, natomiast decyzja ta zawiera wyłącznie rozważania na temat tego, że zachowanie skarżącej wskazuje na jej lekkomyślność i nieuwagę. Izba Odwoławcza naruszyła w ten sposób art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

- 38 Ponadto z uwagi na fakt, że od zawiadomienia z dnia 11 października 2002 r. o odrzuceniu dowodów skarżącej do wydania przez Wydział Sprzeciwów jego decyzji upłynęło ponad półtora roku, odmowa uwzględnienia dowodów używania wcześniejszych znaków towarowych przedstawionych po terminie, wbrew temu, co zdecydowała Druga Izba Odwoławcza w dniu 15 grudnia 2000 r. w sprawie R 714/1999-2 SAINCO przeciwko SAINCOSA, stanowi nadużycie.
- 39 OHIM odrzuca argumenty skarżącej dotyczące rzekomego obowiązku uwzględnienia dokumentów przedstawionych po terminie.
- 40 Jeżeli chodzi o przysługujący OHIM zakres swobodnego uznania, wyjaśnił on na rozprawie, że zasada 22 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95 w brzmieniu znajdującym zastosowanie do stanu faktycznego w niniejszej sprawie wyraźnie stanowi, że jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi dowodu używania przed upływem wyznaczonego terminu, OHIM odrzuca sprzeciw. W wyżej wymienionym wyroku w sprawie HIPOVITON (pkt 56) Sąd orzekł, że zasada ta nie może być interpretowana w ten sposób, iż uwzględnienie nowych dowodów jest całkowicie wykluczone po upływie terminu. Zdaniem OHIM podejście to zostało potwierdzone przez Trybunał w wyżej wymienionym wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul (pkt 43), który — wypowiadając się w przedmiocie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 — uznał, że OHIM dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania w kwestii uwzględnienia dowodów przedstawionych po terminie.

41 W tym kontekście OHIM zauważa, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w przypadku gdy organowi administracji przysługuje zakres swobodnego uznania, kontrola przeprowadzana przez sąd w odniesieniu do oceny dokonanej przez taki organ ogranicza się do kontroli braku oczywistych błędów w ocenie i nadużycia władzy.

42 W pkt 44 wyżej wymienionego wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul Trybunał przedstawił w sposób niewyczerpujący pewne aspekty, które w przypadku korzystania z uprawnień dyskrecjonalnych w ramach stosowania art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 muszą być brane pod uwagę przez OHIM, chodzi tutaj zwłaszcza o stadium postępowania, w którym następuje przedstawienie dowodów po terminie. Zdaniem OHIM należy również brać pod uwagę fakt, że termin, o którym mowa w zasadzie 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 w brzmieniu znajdującym zastosowanie do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, stanowi termin zawity. Zdaniem OHIM, im więcej przepisów, do których odnosi się art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, podlega ścisłej wykładni, tym bardziej przepis ten winien być interpretowany w sposób zawężający. W wyżej wymienionym wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul Trybunał uznał również, że musi zostać zachowana skuteczność przepisów dotyczących terminów. A zatem w niniejszej sprawie, w celu zachowania skuteczności tych przepisów zasada 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 i art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 winny być interpretowane w sposób zawężający.

43 Zdaniem OHIM w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza skorzystała z przysługującego jej zakresu swobodnego uznania. Wskazała ona w szczególności, że informacje dostarczone przez skarżącą nie były wystarczające, by uzasadnić przedłużenie terminu, oraz że zasada 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje termin zawity, który wymaga ścisłej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

Ocena Sądu

- 44 Po pierwsze, jak to już orzekł w przeszłości Trybunał, z brzmienia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że co do zasady i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów możliwe jest przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony po upływie terminów, którym podlega ich przedstawienie zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 40/94, oraz że w żaden sposób nie zabrania się OHIM uwzględnienia powołanych czy przedstawionych w ten sposób z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów (ww. wyrok w sprawie OHIM przeciwko Kaul, pkt 42).
- 45 Z omawianego przepisu z pewnością natomiast wynika, że takie opóźnione powołanie się na okoliczności faktyczne i dowody czy ich przedstawienie nie może przyznać stronie, która to czyni, bezwarunkowego prawa do tego, by te okoliczności faktyczne czy dowody zostały uwzględnione przez OHIM (ww. wyrok w sprawie OHIM przeciwko Kaul, pkt 43).
- 46 Wynika z tego, że na OHIM w żadnym przypadku nie ciąży bezwarunkowy obowiązek uwzględnienia dokumentów przedstawionych przez skarżącą po terminie w dniu 6 września 2002 r.
- 47 Po drugie, stworzona stronom postępowania przed OHIM możliwość przedstawienia okoliczności faktycznych i dowodów po upływie wyznaczonych do tego terminów nie istnieje bezwarunkowo, ale podlega — jak to wynika z pkt 42 wyżej wymienionego wyroku w sprawie OHIM przeciwko Kaul — warunkowi, iż nie istnieje przepis odmienny. Dopiero jeżeli ta przesłanka zostanie spełniona, OHIM dysponuje przyznanym mu przez Trybunał w drodze wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 zakresem swobodnego uznania w kwestii uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych po terminie.

48 W niniejszej sprawie istnieje wszakże przepis, który stoi na przeszkodzie uwzględnieniu dowodów przedstawionych OHIM przez skarżącą w dniu 6 września 2002 r., a mianowicie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, którego przepis wykonawczy stanowi zasada 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 w brzmieniu znajdującym zastosowanie do stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Przepis ten przewiduje w istocie, że:

„W przypadku gdy strona wnosząca sprzeciw musi na podstawie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia [nr 40/94] przedstawić dowód używania lub istnienia usprawiedliwionych powodów nieużywania, [OHIM] wzywa ją do przedstawienia wymaganego dowodu w terminie, który określa. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi tego dowodu przed upływem terminu, [OHIM] odrzuca sprzeciw”.

49 Z drugiego zdania tego przepisu wynika, że przedstawienie dowodów używania wcześniejszego znaku towarowego po upływie wyznaczonego do tego terminu co do zasady skutkuje odrzuceniem sprzeciwu, przy czym OHIM nie przysługuje w tym zakresie jakikolwiek zakres swobodnego uznania. W istocie rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego stanowi kwestię wstępną, która powinna zostać rozstrzygnięta przed wydaniem decyzji w przedmiocie sprzeciwu w ścisłym znaczeniu [wyrok Sądu z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-112/03 L'Oréal przeciwko OHIM — Revlon (FLEXI AIR), Zb.Orz. str. II-949, pkt 26].

50 Prawdą jest, że — jak to zauważył OHIM — w wyżej wymienionym wyroku w sprawie HIPOVITON (pkt 56) Trybunał orzekł, iż zasada 22 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95 nie może być interpretowana w ten sposób, że zabrania ona przyjęcia nowych dowodów, w sytuacji gdy wyszły na jaw nowe okoliczności, nawet jeżeli te dowody są przedstawione po upływie tego terminu. Jednak w niniejszej sprawie przesłanki takiego uwzględnienia nie zostały spełnione. W istocie, po pierwsze, dowody przedstawione przez skarżącą w dniu 6 września 2002 r. nie stanowiły dowodów uzupełniających, a były raczej pierwszymi i jedynymi dowodami używania wcześniejszych znaków towarowych, które przedstawiła skarżąca. Po drugie, w niniejszej sprawie nie zaistniały nowe okoliczności mogące uzasadnić przedstawienie dowodów — uzupełniających lub nie — po terminie.

51 Z powyższego wynika, że OHIM nie dysponował w niniejszej sprawie zakresem swobodnego uznania w kwestii uwzględnienia dowodów przedstawionych przez skarżącą w dniu 6 września 2002 r.

52 W konsekwencji podniesione przez skarżącą zarzuty trzeci i czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu zasady dyspozycyjności oraz niektórych przepisów ogólnych wynikających z natury postępowania inter partes

Argumenty uczestników

53 Skarżąca podnosi, że OHIM naruszył zasadę dyspozycyjności oraz niektóre przepisy ogólne wynikające z natury postępowania inter partes, nakazujące zapewnienie równego traktowania strony wnoszącej sprzeciw i zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy. W szczególności skarżąca krytykuje fakt, że OHIM nie poddał kwestii wyznaczenia dodatkowego terminu ocenie strony przeciwnej, zgodnie z zasadą 71 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95.

54 OHIM kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

55 Zasada 71 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje, że w przypadku gdy są dwie lub więcej stron postępowania, OHIM może uzależnić przedłużenie terminu od zgody pozostałych stron.

56 W tym zakresie należy uznać, że twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym ewentualna zgoda drugiej strony postępowania przed OHIM na przedłużenie terminu wyznaczonego do przedstawienia dowodu używania mogła skłonić Wydział Sprzeciwów do przedłużenia tego terminu, opiera się na błędnej lekturze tego przepisu. W istocie z systematyki całego przepisu zasady 71 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że ust. 2 nie ustanawia jednej i jedynej przesłanki przedłużenia terminu, ale że dodaje on przesłankę uzupełniającą względem ustanowionych w ust. 1, czyli że przedłużenie może zostać dokonane na wniosek zainteresowanej strony, przedstawiony przed upływem wyznaczonego terminu, jeżeli uzasadniają to okoliczności sprawy.

57 W konsekwencji OHIM słusznie uznał, że ze względu na to, że nie zostały spełnione prawne przesłanki przedłużenia terminu (zob. pkt 23 powyżej), nie było potrzeby przedstawienia tej kwestii drugiej stronie postępowania.

58 W związku z tym piąty zarzut skarżącej należy oddalić.

59 Ponieważ wszystkie zarzuty skarżącej zostały oddalone, skarga winna zostać oddalona w całości.

W przedmiocie kosztów

60 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę należy — zgodnie z żądaniem OHIM — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżąca, K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG, zostaje obciążona kosztami postępowania.

Meij

Pelikánová

Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 grudnia 2007 r.

Sekretarz

Pełniący funkcje prezesa

E. Coulon

A.W.H. Meij